

ภาคผนวก 3

ประวัติการคัดเลือกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นมหาวิทยาลัยที่สอนเน้นหนักไปทางด้านสังคมศาสตร์ พระราชบัญญัติ มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง พุทธศักราช 2476 ระบุให้มหาวิทยาลัย เป็นนิติบุคคลมีหน้าที่จัดการศึกษาวิชากฎหมาย วิชาการเมือง วิชาเศรษฐศาสตร์ และบรรดาวิชาอื่นอัน เกี่ยวกับวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง และเมื่อมีการจัดตั้งมหาวิทยาลัยเมื่อปี พ.ศ. 2477 นั้น วัตถุประสงค์ คือ เพื่อดำเนินการสอนวิชาธรรมศาสตร์และการเมืองตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และการเมือง พ.ศ. 2478 ไม่ได้กำหนดวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรชั้นปริญญาตรี แต่ได้กำหนด ให้มีการสอนวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรปริญญาโท ซึ่งแบ่ง เป็น 4 ทาง คือ ทางนิติศาสตร์ ทางรัฐ-ศาสตร์ ทางเศรษฐศาสตร์ และทางการทูต เฉพาะปริญญาโททางการทูต เท่านั้นที่กำหนดให้นักศึกษา เรียนหมวดภาษา : ภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส ข้อบังคับข้างต้น ไม่ได้ระบุวิชาที่สอนในราย-ละเอียด แต่ได้ระบุระเบียบการกำหนดข้อสอบเขียนชั้นปริญญาโท พุทธศักราช 2478 ไปถึงได้ว่า วิชาที่นักศึกษาจะต้องสอบ เป็นวิชาเดียวกันกับที่นักศึกษา เรียน วิชาที่นักศึกษาจะสอบมีดังนี้

1. ก) แปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส
ข) แปลภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสเป็นภาษาไทย ทั้งนี้ มีจำนวนข้อสอบประมาณ 1 หน้ากระดาษพิมพ์ดีด
2. แต่งจดหมายราชการทางการทูตเป็นภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส

ต่อมาในปี พ.ศ. 2480 ได้มีการจัดสอบคัดเลือกชั้นเตรียมปริญญา (ระเบียบการศึกษา ชั้นเตรียมปริญญา : 2480) และกำหนดวิชาภาษาอังกฤษหรือฝรั่งเศส เป็นวิชาหนึ่งในการสอบคัดเลือก และต่อมามหาวิทยาลัยได้ออกระเบียบว่าด้วยการฝึกฝนวิชาชั้นปริญญาตรี พุทธศักราช 2483 ซึ่งได้ระบุให้มีการทบทวนวิชาชั้นปริญญาตรี และการสอนภาษาต่างประเทศ โดยให้ถือว่า การฝึกฝนนี้ เป็นส่วนหนึ่งต่างหากจากการศึกษาชั้นปริญญาตรี (ข้อ 4 หน้า 175) และให้เริ่มทำการสอนชั้นฝึกฝน ตั้งแต่หลักสูตรชั้นเตรียมปริญญาปีที่ 2 เป็นต้นไป และเมื่อสอบไล่ได้ครบทั้ง 4 ปี มหาวิทยาลัยจะได้ ออกประกาศนียบัตรความรู้อาษาต่างประเทศให้ (ข้อ 7 หน้า 175)

ภาษาอังกฤษเริ่มจะเป็นรูปร่างให้เห็น : ต้นชดในหลักสูตรการศึกษาริชาการ บัญชี พ.ศ. 2482 ถึงแม้ว่า ในข้อบังคับว่าด้วยการศึกษาริชาการ บัญชี พ.ศ. 2482 ไม่ได้ระบุว่า ภาษาต่างประเทศ คือภาษาอังกฤษ แต่ในระเบียบการสอบไล่ริชาการ บัญชี พุทธศักราช 2483 ได้กำหนดลักษณะวิชาภาษาอังกฤษที่นักศึกษาจะต้องสอบ ดังนี้

ปีที่ 1 ภาษาอังกฤษภาคต้น (ตอน 1) ไวยากรณ์
แปลอังกฤษ-ไทย
แปลไทย-อังกฤษ

ภาษาอังกฤษภาคต้น (ตอน 2) แต่ง
คะแนนเต็มวิชาละ 25 คะแนน

ปีที่ 2 ภาษาอังกฤษภาคปลาย (ตอน 1) จดหมายการค้า
แปลอังกฤษ-ไทย
แปลไทย-อังกฤษ

ภาษาอังกฤษภาคปลาย (ตอน 2) แต่ง

ภาษาอังกฤษภาคปลาย (ตอน 3) สัมภาษณ์

คะแนนเต็ม ตอน 1 วิชาละ 25 คะแนน

" ตอน 2 แต่ง 100 คะแนน

" ตอน 3 สัมภาษณ์ 50 คะแนน

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2483 ถึง พ.ศ. 2504 ไม่มีข้อมูลชัดเจนเกี่ยวกับการจัดสอนภาษาอังกฤษ แต่ได้มีการแยกธรรมศาสตร์บัณฑิตเป็น 4 คณะใน พ.ศ. 2492 คือ คณะนิติศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และคณะเศรษฐศาสตร์ และในปี พ.ศ. 2495 ได้มีการตราพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อย่างไรก็ตาม พอสรุปได้ว่า วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับ และเป็นการสอนไวยากรณ์ แปล แต่ง ความ และสนทนา (ระเบียบว่าด้วยการฝึกฝนชั้นปริญญาตรี และระเบียบการสอบไล่ริชาการ บัญชี)

อย่างไรก็ตาม ในปี พ.ศ. 2495 คณะนิติศาสตร์ ได้จัดหลักสูตรภาษาอังกฤษของตนเองขึ้นมา ซึ่งประกอบด้วยภาษาอังกฤษ 4 วิชา และได้ใช้มาจนกระทั่งปี พ.ศ. 2504

หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษของคณะนิติศาสตร์

ภาษาอังกฤษ 1 ก) ไวยากรณ์ หลักแห่งไวยากรณ์อังกฤษ

ข) แปลแบบฝึกหัด (ไทยเป็นอังกฤษ อังกฤษ-ไทย) จากข้อความทั่วไป โดยเน้น
ด้านการผูกประโยคและแบบภาษา

ค) แต่งแบบฝึกหัดเรียงความในเรื่องทั่วไป

ภาษาอังกฤษ 2 ฉ) ศึกษา เปรียบเทียบศัพท์กฎหมายและแบบภาษากฎหมายของอังกฤษ แบบฝึกหัด

แปล (ไทยเป็นอังกฤษ-อังกฤษเป็นไทย) จากข้อความเกี่ยวกับกฎหมาย
คำพิพากษา และคดีที่ไม่ยาก

ข) สอนภาษาภาษาอังกฤษ สอนบทสนทนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ประจำวัน เพื่อให้
นักศึกษา เคยชินกับคำพูดที่ใช้อยู่เสมอ สอนบทสนทนาเกี่ยวกับวิชาชีพกฎหมาย
เพื่อให้ให้นักศึกษา เคยชินกับถ้อยคำในเรื่องเกี่ยวกับวิชาชีพที่ตนได้ศึกษามาแล้ว

ภาษาอังกฤษ 3 อธิบายถึงหลักในการแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ และแปลภาษาอังกฤษเป็น
ภาษาไทย โดยเน้นหนักเป็นพิเศษในการแปลและการใช้ศัพท์กฎหมาย

ภาษาอังกฤษ 4 เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาเดียวที่ใช้ในการศึกษา วิชากฎหมายเพื่อได้รับปริญญา
นิติศาสตรบัณฑิตในประเทศไทย จึง เป็นการ เสียเปรียบสำหรับผู้สำเร็จการศึกษา
ผู้ที่มิได้เคยผ่านถ้อยคำกฎหมายในภาษาอังกฤษ ซึ่งในปัจจุบันนี้ เป็นภาษาที่ใช้
กันแพร่หลายทั้งในธุรกิจและในราชการ

ดังนั้น หลักสูตรนี้จึงกำหนดขึ้น เพื่อให้ให้นักศึกษา ได้มีความรู้อย่างกว้าง ๆ ในถ้อยคำกฏ-
หมายและสำนวนกฎหมาย เป็นภาษาอังกฤษ และภาษาลาตินที่พิจารณา เห็นว่าจำเป็นสำหรับนักศึกษา
เพื่อใช้ในการศึกษาต่อหรือในงานวิจัยและ เพื่อใช้ภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง เมื่อออกไปปฏิบัติวิชาชีพ
แล้วด้วย นักศึกษาทุกคนได้รับคำแนะนำให้อ่านตำราภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้
ในระหว่างปิดสมัยเรียน และอย่างน้อยก็อ่านตำราวิชานี้สักหนึ่ง เล่ม ซึ่ง เขียนหรือรวบรวมโดยอาจารย์
ผู้บรรยาย ซึ่งเป็นตำราที่บังคับให้มี ทั้งนี้มุ่งหมายให้นักศึกษามีความรู้โดยตลอดในตำราที่กำหนดให้นั้น
คณะนิติศาสตร์ เป็นผู้ดำเนินการสอนวิชาภาษาอังกฤษเอง

ในปี พ.ศ. 2504 ได้มีการจัดตั้งคณะใหม่รวมทั้งการปรับปรุงหลักสูตรปริญญาตรีของคณะต่าง ๆ ซึ่งได้บรรจุวิชาภาษาอังกฤษเข้าไปเป็นวิชาบังคับ หรือเลือกแล้วแต่ความต้องการของคณะต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม หลักสูตรปริญญาตรีตามพระราชบัญญัติการตั้งคณะศิลปศาสตร์ขึ้นในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พุทธศักราช 2505 ได้กำหนดภาษาต่างประเทศเป็นวิชาหนึ่งสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ชั้นปีที่ 1 ทุกคน จึงขอยกหลักสูตรมาให้ดูดังนี้

		ภาคแรก			ภาคหลัง		
ปีที่ 1	ภาษาต่างประเทศ	ภาษาไทย	ความรู้ทั่วไป	ภาษาต่างประเทศ	ภาษาไทย	ความรู้ทั่วไป	
	9 หน่วยกิต	2 หน่วยกิต	12 หน่วยกิต	9 หน่วยกิต	2 หน่วยกิต	12 หน่วยกิต	
		ภาคแรก			ภาคหลัง		
ปีที่ 2	ภาษาต่างประเทศ	ภาษาไทย	ความรู้ทั่วไป	ภาษาต่างประเทศ	วิชาเฉพาะด้านเบื้องต้น		
	9 หน่วยกิต	2 หน่วยกิต	12 หน่วยกิต	9 หน่วยกิต	12 หน่วยกิต		

ทั้งนี้หมายความว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ชั้นปีที่ 1 ทุกคน เมื่อเข้าศึกษาจะขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ และศึกษาในหลักสูตรเดียวกันเป็นเวลา 2 ปี เว้นแต่วิชาเฉพาะด้านเบื้องต้นนั้น นักศึกษาอาจเข้าศึกษาในแขนงวิชาใดก็ได้ ตามความสนใจและความถนัด เช่น อาจเป็นวิชาเบื้องต้นทางด้านกฎหมาย หรือวิชาเศรษฐศาสตร์ หรือพาณิชยศาสตร์ หรือสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ หรือรัฐศาสตร์

สำหรับวิชาภาษาต่างประเทศ กำหนดให้เรียนทุกภาค ๆ ละ 9 หน่วยกิต รวม 4 ภาค 36 หน่วยกิต หรือประมาณ 39% ของจำนวนหน่วยกิตทั้งหมด 92 หน่วยกิตที่ต้องเรียนในสองปีแรก เมื่อพิจารณาจากหลักสูตรได้พบว่า มีวัตถุประสงค์ และแนวการสอนมุ่งให้นักศึกษามีความรู้ภาษาอังกฤษ สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าความรู้ในแขนงวิชาของตน จากตำราภาษาอังกฤษได้ด้วยความสะดวกคล่องแคล่วรวดเร็ว และให้มีความรู้ในด้านการพูด และการเขียนภาษาอังกฤษได้ดีตามสมควร โดยจำแนกวิชาสอนเป็นดังนี้

Speech การสอนมุ่งที่จะให้นักศึกษาฟังเข้าใจ และสามารถเข้าใจภาษาพูดได้ถูกต้อง โดยเฉพาะการสอนเน้นหนักไปในทางให้นักศึกษาเกิดความเคยชินแบบแผนของการพูดภาษาอังกฤษ การขึ้นลงเสียงสียงหวะ และการออกเสียงของถ้อยคำที่เรียงติดต่อกัน การสอนมีแบบฝึกหัดประกอบ

Pronunciation การสอนมุ่งให้นักศึกษาออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องชัดเจน เริ่มด้วยการศึกษาเปรียบเทียบ และสำเนียงที่เหมือนคล้ายคลึง และแตกต่างกัน ระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ และนักศึกษาได้ฝึกหัดออกเสียงและได้ฟังเสียงของตนเอง โดยอาศัยเครื่องมือโสตทัศนศึกษาเป็นปัจจัยในการศึกษา

Structure การสอนมุ่งให้นักศึกษามีความรู้และเกิดความเคยชินกับแบบแผนการใช้ภาษา และโครงสร้างของภาษาอังกฤษ ทั้งในรูปของการพูดและการเขียน ซึ่งรวมตลอดจนสำนวนในภาษาอังกฤษ การสอนมีแบบฝึกหัดประกอบ

Reading การสอนมีความมุ่งหมายที่จะให้นักศึกษาสามารถอ่านภาษาอังกฤษเข้าใจได้ดีและรวดเร็ว แนวการสอนมีได้มุ่งหมายให้เป็นการวิเคราะห์ในไวยากรณ์ แต่มุ่งที่จะส่งเสริมความสามารถและความรวดเร็วในการหยั่งทราบความหมายของข้อความที่อ่าน

Writing แนวการสอนมุ่งฝึกฝน ให้นักศึกษาสามารถเขียนบรรยายความคิดออกได้ชัดเจนและถูกต้อง ตลอดจนให้รู้จักรวบรวมและจัดระเบียบเนื้อหาของเรื่องที่จะเขียน

ในปี พ.ศ. 2505-2513 ได้มีการปรับปรุงหลักสูตร ดังนี้

1) ปรับปรุงหลักสูตรชั้นปริญญาตรีของทุกคณะ ได้กำหนดวิชาพื้นฐานออกเป็น 3 หมวดใหญ่ วิชาภาษาอังกฤษเป็นหนึ่งใน 3 หมวดนั้น และยังคงบังคับให้นักศึกษาปีที่ 1 ทุกคนเรียนภาษาอังกฤษถึง 8 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และคณะศิลปศาสตร์ เป็นผู้จัดสอนให้

2) ปรับปรุงหลักสูตรวิชาเอกภาษาอังกฤษปี พ.ศ. 2505 ได้มีการปรับปรุงเนื้อหาหลักสูตรวิชาเอก และเปลี่ยนชื่อจากสาขาวิชาภาษาศาสตร์ เป็นสาขาวิชาวรรณคดีและภาษาต่างประเทศ (ดูรายละเอียดฉบับที่ 2)

ตัวอย่างลักษณะหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน และหลักสูตรภาษาอังกฤษคณะเศรษฐศาสตร์ พ.ศ. 2509

หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน

ภาษาอังกฤษ (คศ. 101 ก, คศ.. 101 ข)

ความมุ่งหมาย เพื่อให้ นักศึกษา มีความสันทัดในการอ่านหนังสือสารคดีและเพิ่มพูน
ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดและเขียนแสดงความคิดเห็น

คศ. 101 ก ดำเนินการสอน 3 ด้าน คือ

1) การพูด

การสอนในชั้นสัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง และนักศึกษาจะต้องเข้าฝึกฝนในห้อง
ภาษาอีกอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง

แนวการสอน คือ

1. การฝึกฝนการออกเสียงและการฟังเสียงต่าง ๆ ที่ใช้ในภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย เสียงที่คล้ายคลึงกับภาษาไทย
2. การฝึกฝนพูด การฟัง และการออกเสียง เน้นหนักเบา พยางค์ที่รวมเป็นคำ หรือที่ใช้เป็นส่วนหนึ่งของประโยค อันเป็นลักษณะที่สำคัญในภาษาอังกฤษ และเป็นปัญหาของคนไทย ในการเข้าใจ และใช้ภาษาอังกฤษ
3. การฝึกฝนพูด การฟัง และการออกเสียงสูงต่ำของคำ วลี และประโยคที่ใช้ ในภาษาอังกฤษ

2) หลักภาษา

การสอนมุ่งที่จะให้ใช้ภาษาตามที่เจ้าของภาษาใช้กัน เป็นหลักสำคัญ มิได้มุ่งการเรียน-
รู้ท่องจำกฎเกณฑ์ที่นักศึกษาได้เคยปฏิบัติมา แนวการเรียนการสอนจึงเน้นหนักไปในทางให้นัก-
ศึกษาได้เรียนรู้ เพื่อใช้ประโยค วลี แบบต่าง ๆ ที่ใช้อยู่ในภาษาพูด และภาษาเขียนปัจจุบันให้
ถูกต้อง โดยการให้นักศึกษาได้ฝึกหัดใช้ประโยค วลีต่าง ๆ เหล่านี้ สม่ำเสมอ ๆ จนมีความสันทัด

3) การอ่าน

การสอนมุ่งให้นักศึกษา เกิดความสันทัดในการอ่านภาษาที่เขียนในแบบต่าง ๆ กัน
โดยฝึกฝนให้อ่านเพื่อเก็บใจความสำคัญ มิใช่อ่านแปลความคำต่อคำ

ข้อ. 101 ย ต่าเนนการล่อน 3 ด้าน คือ

1) การพูด

มุ่งให้นักศึกษาได้ฝึกฝนการพูดโดยมิได้คิดแปลคำต่อคำ และฝึกฝนการฟังข้อความภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้น

2) การเขียน

ฝึกฝนให้เขียนภาษาอังกฤษในแบบต่าง ๆ โดยเฉพาะการเขียนรายงานเกี่ยวกับเรื่องซึ่งนักศึกษาได้ศึกษามา โดยเริ่มจากการหัดเขียนประโยคในรูปต่าง ๆ ซึ่งเคยได้รับการฝึกฝนมาแล้วนำมาเรียบเรียงเป็นข้อความโดยมิได้คิดแปลประโยคจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ

3) การอ่าน

ฝึกให้นักศึกษาอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ ซึ่งใช้ประกอบคำบรรยายในวิชาต่าง ๆ (หลักสูตรชั้นปริญญาตรี ปีที่ 1 คณะศิลปศาสตร์ พ.ศ.2509)

หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษของคณะเศรษฐศาสตร์

ก. 102 ก. ภาษาอังกฤษ 1

8 หน่วยกิต

1) การพูด

การสนทนาขึ้นสัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง และนักศึกษจะต้องเข้าฝึกฝนในห้อง

ภาษาอีกอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง

แนวการสอน คือ

1. การฝึกฝนการออกเสียงและการฟังเสียงต่าง ๆ ที่ใช้ในภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะเสียงที่ไม่ใช้ในภาษาไทย เสียงที่คล้ายคลึงกับภาษาไทย

2. การฝึกฝนพูด การฟัง และการออกเสียงเน้นหนักเบา พยางค์ที่รวมเป็นคำ หรือที่ใช้เป็นส่วนหนึ่งของประโยค อันเป็นลักษณะสำคัญในภาษาอังกฤษ และเป็นปัญหาของคนไทยในการเข้าใจและใช้ภาษาอังกฤษ

3. การฝึกฝนพูด การฟัง และการออกเสียงสูงต่ำ ของคำ วลี และประโยค ที่ใช้ในภาษาอังกฤษ

2) หลักภาษา

การล่องมุ้งที่จะให้ใช้ภาษาตามที่เจ้าของภาษาใช้กันเป็นหลักสำคัญ มิได้มุ่งการเรียนรู้ออกจากกฎเกณฑ์ซึ่งที่นักศึกษาได้เคยปฏิบัติมา แนวการเรียนการสอนจึงเน้นหนักไปในทางให้นักศึกษาได้เรียนรู้ เพื่อใช้ประโยค วลี แบบต่าง ๆ ที่ใช้กันอยู่ในภาษาพูด และภาษาเขียนปัจจุบันให้ถูกต้อง โดยการให้นักศึกษาได้ฝึกหัดใช้ประโยค วลีต่าง ๆ เหล่านั้นเสมอ ๆ จนมีความสันทัด

3) การอ่าน

การล่องมุ้งให้นักศึกษาเกิดความสันทัดในการอ่านภาษาอังกฤษที่เขียนในแบบต่าง ๆ กัน โดยฝึกฝนให้อ่านเพื่อเก็บใจความสำคัญ มิใช่อ่านแปลความคำต่อคำ

ภ. 102 ข. ภาษาอังกฤษ 2

8 หน่วยกิต

1) การพูด

มุ่งให้นักศึกษาได้ฝึกฝนการพูดโดยมิได้คิดแปลคำต่อคำ และฝึกฝนการฟังข้อความ

2) การเขียน

ฝึกฝนให้เขียนภาษาอังกฤษในแบบต่าง ๆ โดยเฉพาะการเขียนรายงานเกี่ยวกับเรื่องซึ่งนักศึกษาได้ศึกษามา โดยเริ่มจากการหัดเขียนประโยคในรูปต่าง ๆ ซึ่งเคยได้รับการฝึกฝนมาแล้ว นำมาเรียบเรียงเป็นข้อความโดยมิให้คิดแปลประโยคจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ

3) การอ่าน

ฝึกฝนให้นักศึกษาอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ ซึ่งใช้ประกอบคำบรรยายในวิชาต่าง ๆ

ภ. 201 ก. ภาษาอังกฤษ 3

8 หน่วยกิต

ภาษาอังกฤษซึ่งได้เริ่มตั้งแต่ปีที่ 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะปรับปรุงความรู้ในเรื่องภาษาของนักศึกษาให้ดีขึ้น จนถึงกับใช้การได้ ดังนั้นจึงได้เริ่มตั้งแต่การนำเข้าสู่แบบต่าง ๆ ของประโยคภาษาอังกฤษ ไวยากรณ์อังกฤษที่ยุ่งยากขึ้นไป และเน้นหนักไปในด้านการเขียนรายงานและเรียงความอังกฤษ การสนทนาและโต้ตอบมุ่งถึงแบบสนทนาทั่ว ๆ ไปในห้องเรียนและภาวะทางสังคม รวมถึงการจัดทำคำบรรยายวิชาภาษาอังกฤษ จัดให้มีการอ่านออกเสียงให้ถูกต้องและมีการทดสอบวิชาอ่านเอาเรื่องด้วย

ภ. 201 ข. ภาษาอังกฤษ 4

8 หน่วยกิต

เรียนต่อจากภาษาอังกฤษ 3 (ภ. 201 ก.) ในระดับสูงขึ้น จัดให้มีการสอบไล่เพื่อตัดสินนักศึกษาว่าสอบไล่ได้ตามหลักสูตรภาษาอังกฤษหรือไม่

ก.301 ก. ภาษาอังกฤษ 5

4 หน่วยกิต

(ไม่บังคับให้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 5 เฉพาะนักศึกษาที่เข้าศึกษาหลักสูตร
เศรษฐศาสตร์ที่สอนเป็นภาษาอังกฤษ)

แผนการเรียนภาษาอังกฤษโดยติดต่อกันทำให้เกิดความชำนาญในการเขียนและ
อ่านรายงานภาษาอังกฤษ และเรียงความภาษาอังกฤษเป็นส่วนหนึ่งในการเรียนการอ่านให้มาก
และฝึกเขียนในวิชา เศรษฐศาสตร์ รวมทั้งชีวิตประจำวันของนักเศรษฐศาสตร์ การอ่านอย่างกว้าง
ขวางในเรื่องอื่นก็จะมีด้วย

ก.301 ข. ภาษาอังกฤษ 6

4 หน่วยกิต

(ไม่บังคับให้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 6 เฉพาะนักศึกษาที่เข้าศึกษาหลักสูตร
เศรษฐศาสตร์ที่สอนเป็นภาษาอังกฤษ)

แนวการสอนทำนองเดียวกันต่อจาก ก.301 ก.

คณะศิลปศาสตร์ เป็นผู้ดำเนินการสอนภาษาอังกฤษ 1-4 และ

คณะเศรษฐศาสตร์ เป็นผู้ดำเนินการสอนภาษาอังกฤษ 5-6

ตั้งนั้นพอจะสรุปได้ว่า การจัดการสอนภาษาอังกฤษของมหาวิทาลัยธรรมศาสตร์
ในช่วงปี พ.ศ.2482-2513 นั้น คือการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English as
a Foreign Language) โดยเน้นที่

1. การสอนทักษะ (Skills: Listening-Speaking, Reading, and Writing)
2. การผสมผสานทักษะกับโครงสร้างของภาษาในรูปของ Structural
Listening-Speaking และ Writing
3. การจัดวิชาภาษาอังกฤษเป็นบริการ (Service Courses) แก่นักศึกษาปี 1
ทุกคน
4. การจัดวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะ เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาคณะเศรษฐ-
ศาสตร์ และภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาคณะนิติศาสตร์

เป็นที่น่าสังเกตเช่นเดียวกันว่า ระบบการเรียนภาษาต่างประเทศในช่วงระยะเวลา
ดังกล่าวก็ยังเอื้อต่อการให้นักศึกษาได้เลือกเรียนวิชาภาษาต่างประเทศตามความต้องการ และ
ความถนัดของตนได้บ้าง อย่างไรก็ตามเป็นที่เห็นอย่างเด่นชัดว่า การจัดการสอนภาษาอังกฤษของ
มหาวิทาลัยธรรมศาสตร์ ไม่ได้รวมการสอนวรรณคดีอังกฤษเลย

ในปี 2514 ได้มีการเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษา คือ นักศึกษาได้มีโอกาสเลือกศึกษาวิชาโทและ /หรือวิชา เลือกเสรีจากบรรดาวิชาที่เปิดสอนในคณะต่าง ๆ และสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษ คือ ไม่มีการบังคับเรียนวิชาภาษาอังกฤษในหมวดวิชาพื้นฐาน แต่ได้กำหนดให้เลือกเรียนวิชาภาษาต่างประเทศ 1 วิชา ให้ครบ 6 หน่วยกิต ในกรณีที่นักศึกษาเลือกเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในหมวดวิชาพื้นฐานแล้ว นักศึกษาสามารถที่จะเลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้นเป็นวิชาโท และ /หรือเลือกเสรี ตามความต้องการของนักศึกษาแต่ละคนเอง และในปีเดียวกันนี้ หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษปริญญาตรีของนักศึกษาริชา เอกสาขาริชาวารรณคดีและภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปโครงสร้างอีก คือสาขาวิชาภาษาอังกฤษได้แยกออกมาจากสาขาริชาวารรณคดี และภาษาต่างประเทศ ดังนั้น ในปี พ.ศ. 2514 ในคณะศิลปศาสตร์มี 2 สาขา ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ คือ สาขาวิชาภาษาอังกฤษและวารรณคดีอังกฤษ ซึ่งมุ่งไปสู่การสอนวารรณคดีอังกฤษโดยเฉพาะ และสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งมุ่งที่จะสร้างทักษะภาษา

ดังนั้นสิ่งขอสรุปการจัดการสอนภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2514 เป็นต้นมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ว่า ยังคงเน้นความสำคัญคล้าย ๆ กันกับการสอนภาษาอังกฤษในช่วง พ.ศ. 2482-2513 กล่าวคือ เป็นการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language) โดยเน้นที่การสอนทักษะทั้งสี่ คือ การฟัง-พูด การอ่าน และการเขียน แต่ที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด คือการไม่บังคับเรียนภาษาอังกฤษ และจำนวนชั่วโมงที่เรียนภาษาอังกฤษ ที่เรียกว่า วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ก็ได้กำหนดไว้เพียง 5 ชั่วโมง และมีจำนวน 6 หน่วยกิต (2 วิชา) และความแตกต่างที่ชัดเจนอีกข้อหนึ่ง คือ ได้มีระเบียบข้อบังคับให้นักศึกษา เลือกเรียนบรรดาวิชาที่เปิดสอนในคณะต่าง ๆ เป็นวิชาโทและ /หรือเลือกเสรี และการเลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาโทและ /หรือเลือกเสรีนั้น ก็ได้เริ่มต้นจากจุดนี้

สำหรับผู้จัดการสอนภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะในระดับวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน หรือวิชาโท /เลือกเสรี คือสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์